

чели, отъ една страна, удоволствието и благонаклонността на Портата, а отъ друга и благоволенieto на другитѣ сили, и чрѣзъ това да укрѣпи посрѣдствомъ иностраното влияние княжеското си достойнство и го направи наслѣдствено въ своята фамилия. Това обаче, което най-много усилваше разпространението за идеята на неговото сваляне, бѣше слабостта и унижението на княжеската власт отъ неговитѣ любими привърженици. Тѣзи негови любимци, които бѣха усвоили за себе си най-високитѣ постове и достойнства, стараяха се да постигнатъ, щото Княза да зависи отъ тѣхъ и безъ тѣхъ да не може нищо да прави, така щото тѣ да дѣлятъ на равно съ него върховната власт. Отъ тукъ произтичаха ония голѣми интриги и съперничества между княза и голѣмцитѣ. Това нѣщо, отъ една страна, спираше сѣки напредѣкъ на Сърбия, тѣй като даваше възможност на страннитѣ сили, да се намѣсватъ постоянно въ тѣхнитѣ вътрѣшни дѣла, а, отъ друга страна, се даваше чрѣзъ това материалъ на противникитѣ на върховната власт, да разпространяватъ вълнението за свалянето на Карагеоргиевича.

Тѣзи политически вълнения 1858 година бѣха заловили дълбоки корени; привърженицитѣ на едно съзаклѣтие противъ князь Александра бѣха започнали да проповѣдватъ въ народа много рѣско и почти явно. Вѣрнитѣ доносици на князь Александра бѣха открили даже едно съзаклѣтие противъ него. Въ това съзаклѣтие бѣха му прѣдставили 7 – 8 души като първи водители на съзаклѣтието.

Тия първенци и отлични личности бѣха по-голѣмата частъ ония, които крояха Бѣлиградчишкото възстание. Князь Александръ ги даде подъ сѣдъ, тѣ бидоха осѣдени като злодѣйци най-строго, и послѣ по съвѣтитѣ на турското правителство, той (княза) ги екстернира въ България г. Руссе. Тази постѣпка на князь Александра възвълнува още повече народа; въ него се породи изъ ново задушѣ-